

disse Bemærkninger og slutte med det Haab, at den nyere Prøvelse, som jeg holder mig overbevist om, at dette Forslag tilligemed dets Fæller ville faae i Udvalg, maa føre til det Resultat, at Ministeriet i Virkeligheden har været nøjsomt i sine Forlangender saavel med Hensyn til Arbeidskraften som med Hensyn til det Vederlag, der skulde ydes for denne.

Suel: Der er et Par Sætninger, der nylig bleve udtalte af den høitærede Minister, som jeg ikke kan lade staa uimodsagte, fordi jeg tror, at de ikke ere fuldkommen rigtige. Den ærede Minister lagde stor Vægt paa, at Avancementsforholdene efter 1870 vare blevne saaledes, at det nu faktisk har viist sig, at Embedsmændene komme til Pensionsnydelse paa et senere Tidspunkt, end det tidligere var Tilfældet. Jeg tror, at den ærede Minister tager feil, naar han mener, at dette skyldes Loven af 1870. Jeg tror, at det skyldes en tilfældig Omstændighed, den nemlig, at et stort Antal Embedsmænd efter 1864 kom hertil fra Slesvig, søgte og fandt Ansættelse her, og derved stoppede Tilgangen for dem; der arbejdede i Ministerierne. Jeg tror, at dette var en af de væsentligste Grunde til det Forhold, som den ærede Minister nævnte, og enhver Stand, altsaa ogsaa Embedsstanden, maa finde sig i de Chancer, der saaledes kunne forekomme til enhver Tid. Der er flere Stænder end Embedsmændene, der have lidt under de Begivenheder, der indtraf i 1864. Jeg tror heller ikke, at den høitærede Minister har ganske Ret, naar han siger, at Arbeidsmængden er tiltagen. Jeg skal indrømme, at et eneste Exempel af dem, som den høitærede Minister anførte i den Henseende, frembyder en Del Forsøgelse, maatte dog mere tilsyneladende end i Virkeligheden, og det er Statsjernbanebestyrelsen. Det er jo nemlig saa, at ved Statsjernbanebestyrelsen have de underordnede eller rettere de overordnede lokale Embedsmænd en ganske overordentlig stor Indflydelse. Det er egentlig dem, der bestemme Forholdene, og i Reglen siger Ministeriet kun Ja og Amen til, hvad der foreslaas fra Jernbanebestyrelsens Side. Saaledes er det, og saaledes maa det være. Paa den anden Side kan det ikke negtes, at nogen Forsøgelse af Arbeidet medfører Statsbanenettens Udvidelse, men det er dog i Reglen ikke af den Slags Arbejde, der kræver overordentlig stor Lidsanvendelse. Medens jeg saaledes maa indrømme, at der ganske vist paa enkelte Punkter, navnlig det, der er antydet, er foregaaet en Arbeidsforsøgelse, — tror jeg ogsaa, at den nyere Lids Udvikling paa den anden Side har fjernet fra Ministerierne Arbejder, som tidligere hvoilede paa dem. Bevæsnen f. G., som tidligere spillede en overordentlig stor Rolle, er nu ganske betydeligt indskrænket. Det Samme gælder overhovedet om mange andre

Forretningsgrene, der nu fortære under og hovedsagelig udføres af Amtsrådene. Denne Udvikling af Decentralisation i denne Retning vil jo bevleive at gaa for sig, og jeg tror saaledes, at den Tilgang i Arbejde, der kommer fra en Side, jevnt vil opveies af den Afgang i Arbejde, der kommer paa andre Punkter. Naar det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) idag lagde stærkt Vægt paa, hvilket den ærede Minister bebrejdede ham, at enkelte Embedsmænd under Ministeriet havde Bierhverv, saa tror jeg ganske vist, at de Anker, som det ærede Medlem fremsøgte i denne Retning, mere tilhøre en svunden Tid end Nutiden. Denne Indrømmelse skal jeg gjøre den høitærede Minister; men paa den anden Side maa jeg paa staa med stor Bestemthed efter det Kjendskab, jeg har til Forholdene, at mange af de Embedsmænd i Ministerierne, som udføre betroede Overv., have og maa have særlige Bierhverv, for at de kunne leve. Saaledes er det, det kan ikke nytte at negte det. Der er, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) sagde, en stor Mængde af de i Ministerierne Ansatte, som maa manuducere til de bestaaende Embedsexamina, undervise i Skoler og overhovedet gjøre deres Tid frugtbringende ved Siden af den Birtksomhed, de have i Ministerierne. Men paa den anden Side skal jeg ogsaa fremhæve dette, at jeg ikke tror, at Arbejderne i Ministerierne nu tage den Tid, som de toge i gamle Dage, ikke fordi jeg paa nogen Maade vil insinuere, at Arbejderne nu udføres med mindre Omhyggelighed, tværtimod, men fordi man i gamle Dage lagde en Vægt paa Formerne, som man ikke mere lægger derpaa. Der var dengang en Bestræbelse efter at skrive det, man kaldte en smuk Kancellistil, og der gik flere Aar hen, inden de unge Kandidater lærte at bringe deres Stil ind i dette Snørlov. Det tror jeg ikke, at man mere lægger en saa betydelig Vægt paa som tidligere, og derved er Arbejdet blevet ganske betydeligt lettet, thi disse Læreaar, disse kinesiske Læreaar, om jeg saa maa sige, falde nu for en væsentlig Del bort. Nu skriver man mennefskeligt i Ministerierne som ethvert andet Sted. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) udtalte før en Sætning, som jeg maa bede om Tilladelse til endnu at tage med. Han lagde, at Staten havde en vis Tilbøielighed til at benytte Gjennemgangsposterne i Ministerierne som Læreaanstalter. Der tror jeg atter, at det ærede Medlem er paa Vildspor. Det kan gjerne være, at Staten har denne Hensigt, men den opnaar den virkelig ikke. Naar Folk, efter at have gaaet gennem et Ministerium, hvor de have siddet i 10—20 Aar, komme ud i praktiske Stillinger, være sig som Herredsfoged, Amtsforvalter eller deslige, ville alle de Herrer, som sidde her, have gjort den Erfaring, at de slet Intet forstaa. Først naar de have været i Embedet i nogen Tid og havt Leilighed til at øve